

може да прави нѣкой каквото ще, безъ да го е видялъ.

Тя зе единъ столъ и седнѣ спокойно, като ся пристори че не е чула. Волскый стоеше правъ, облегнахъ о стѣнахъ, а тя си слѣдуваше да ся вѣе и продължаваше да гледа езерото прѣзъ распукнатыиъ зидъ.

— Какъ ся казува онова село на на-срѣщныйтъ брѣгъ? попыта Волскаго.

— Забравихъ му името, отговори той круто.

— Х ж! Осѣтихъ ся . . . казва ся Кули. А тамъ по-на далеко малкыйтъ онзи градецъ? . . . трѣба да е Бебей. . . Щѣ ми ся да заведѣ утрѣ тамъ князя Рѣшинина. Идвашь ли и ты съ насъ?

Графинята издума това прѣспокойно, и твърдѣ природно, като да ся отправяше къмъ нѣкого който бы ся испрѣчилъ. А той настрѣхнѣ, и ушитѣ му писнѣхѣ отъ кръвѣтъ която удари къмъ главѣтъ. Защото туй хладнокръвие на графиниѣтъ показваше чудовишнѣтъ ѣ душѣ. Жена-та която бѣ седнѣла прѣдъ него, да ли не бѣше жена; защото сърдцето ѣ бѣше мрѣморено. И първо замахнѣ съ стиснѣты бушници. Но опыта ся да си у-